

Ingemar Johansson

Klassikern VII

Miguel Najdorfs försvunna bevis

Den här gången efterlyser klassikerredaktören ett försvunnet matematiskt bevis. Mannen som en gång lovade leverera det är ingen mindre än Miguel Najdorf. Chansen att SchackKamraten kommer inför hans ögon är visserligen liten, men å andra sidan kanske någon av läsarna kan tänka sig att träda i nestorns ställe?

Det hela har sin upprinnelse i Montevideo, Uruguays huvudstad. Året var 1955 och man arrangerade en stor internationell turnering, där bland andra Bengt Hörberg fick chansen att delta. Allmänt ansågs förstaplatsen vikt åt just Miguel Najdorf. Det var en åsikt han delade till den grad att han offentligt klandrade arrangörernas beslut att bjuda in veteranen Osip Bernstein, vilken Najdorf ansåg vara alldeles för ålderdomssvag för att få spela i samma turnering som han själv. Bernstein replikerade med ett skönhetsparti mot just Najdorf och samlade till sist precis lika många poäng som Don Miguel själv (allt det här har jag utförligt redogjort för i en artikel i Schacknytt för några år sen). Båda fick dock se sig passerade med en halvpoäng av Chiles starkaste spelare, René Letelier, som tog 14½ poäng av 16 möjliga och gjorde sitt livs turnering. Jag vet inte så mycket mer om honom än att han representerade Chile som förstabordsspelare i flera olympiader och utnämndes till IM år 1960. Då var han 45 år gammal, men om han ännu är i livet känner jag inte till.

Inte nog med att Najdorf "bara" blev tvåa och fick fel om Bernstein, han fick också se sig utspelad av Letelier. Det var i det sammanhanget han lovade leverera sitt bevis. Men mer därom nedan.

René Letelier - Miguel Najdorf

Montevideo, 1955

1.d4 Sf6 2.c4 g6 3.Sc3 Lg7 4.e4 d6 5.f3 Sbd7 6.Le3 c6 7.Dd2 e5 8.d5 c5

De som känner teorin bättre än jag må uttala sig om svarts uppställning, men intuitivt tycker jag att den ser lite trång ut.

9.Sge2 a6 10.g4 Tb8 11.Sg3 h5

Revar seglen innan bondestormen börjar blåsa.

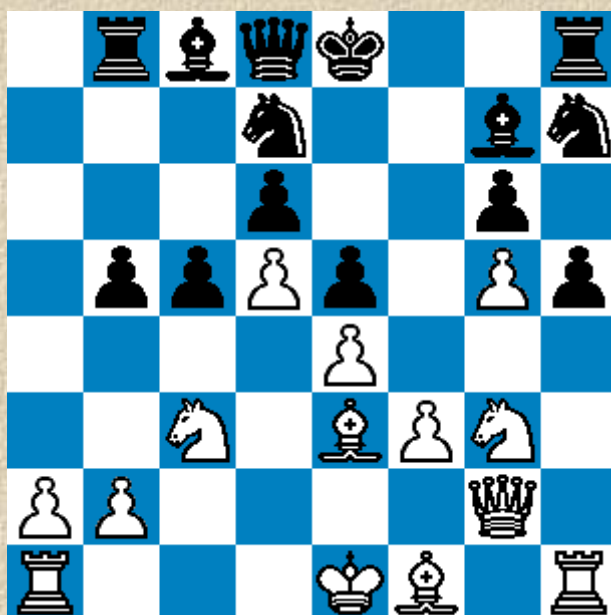
12.g5 Sh7 13.h4 f6

Ett principiellt motspelsförsök. 13...Da5 verkar inte ge så mycket.

14.Dg2! fxg5 15.hxg5 b5!?

Svart ger en bonde i förhoppning om att kunna rycka åt sig initiativet. Det är lätt att vara efterklok och rekommendera 15...Shf8, men man kan knappast klandra Najdorf för att han inte anade vad som komma skulle.

16.cxb5 axb5

17.Txh5!!

Vit offerar ett helt torn för att få igång ett långvarigt angrepp. Det är så att man kommer att tänka på det berömda partiet mellan Maroczy och Tartakower från Teplitz-Schönau 1922.

17...gxh5 18.Sf5! 0–0

På 19...Lf8 söker sig väl g-bonden mot målet: 19.g6 och 20.g7. Kanske har svart ett bättre försvarsdrag än rockaden, men fortsättningsvis nöjer jag mig med att harangera vitspelarens finaste angreppsdrag. Najdorf lovande nämligen att "matematiskt bevisa att hela vits kombination är inkorrekt". Vi väntar alltjämt på beviset, men som sagt: kanske läsarna...?

19.g6 Shf6 20.Dg5 c4

Och här bär väl 20...Sb6 analyseras?

**21.Sxd6 b4 22.Scb5 c3 23.bxc3 bxc3 24.Lh3 Sb6 25.Sxc8 Sxc8 26.Le6+ Kh8
27.0-0-0!**

Snyggt spelat! Nu hotar Th1 att vinna "matematiskt", om man så törs säga?

27...Te8 28.Lf7 Sd6 29.Th1 Sg8 30.Txh5+ Lh6 31.g7+ uppg.

För kalenderbitarna följer här, något summariskt, resultatet från Montevideo 1955: 1) Letelier, Chile 14½; 2-3) Bernstein, Frankrike & Najdorf, Argentina 14; 4) Toran, Spanien 13½; 5-6) Trompovsky & Carvahlo, båda Brasilien 11; 7) Salasromo, Paraguay 8½; 8) Hörberg, Sverige, Banzá & Canterro, båda Paraguay 8; + 7 uruguayiska spelare.

Ur SchackKamraten, nr 1, 1993
